

Sygn. akt II W 653/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: sekr. sąd. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 lipca i 01 września 2017 r.

sprawy:

A. N. (2) z domu G., córki W. i M. z domu G., urodzonej w dniu (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 21.02.2015 r. do 02.05.2016 r. w G. uporczywie nie wpłacała na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G., wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) w terminach ustawowych, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od stycznia do maja oraz od października do grudnia 2015 r. w łącznej kwocie 60.901,00 zł, a następnie w terminie do 02.05.2016 r. podatku wynikającego z zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. w kwocie 41.989,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. uniewinnia oskarżoną A. N. (2) od popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu;

II. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 653/17

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. N. (2) jako osoba fizyczna prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Centrum Stomatologiczne C. A. N. (2), zajmując się działalnością stomatologiczną. Również jej mąż B. N. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), zajmując się m. in. budową statków.

W ramach tej ostatniej działalności B. N. na początku 2013 r. podpisał umowę z firmą norweską (...)S. (...) Company na budowę kutrów rybackich, która miała mieć charakter seryjny. W jej ramach jego firma zbudowała pierwszy kuter i formę do budowy dalszych, forma została ukończona w październiku 2013 r., zaś pierwszy kuter oddany do eksploatacji w lipcu 2014 r. Norweski kontrahent opóźnił się z płatnością za pierwszy kuter, jednakże ostatecznie zapłacił umówioną cenę, zaś we wrześniu 2014 r. zamówił w firmie B. N. kolejną jednostkę, wpłacając 12.000 euro zaliczki, sam kadłub jednostki miał kosztować 80.000 euro. Firma B. N. w krótkim czasie zbudowała kadłub drugiego

kutra, nie mogła się jednak przez pewien czas doprosić od kontrahenta zapłaty pozostałej części należności, ponadto rozpoczęty kuter blokował halę i firma ta nie mogła podjąć innej działalności. B. N. dokończył budowę kutra i został on oddany do użytku w lutym 2016 r., wystawiona za niego faktura z dnia 08 marca 2016 r. opiewała na łączną kwotę 357.015,70 euro. Do dnia dzisiejszego nie została na rzecz jego firmy zapłacona część należności za wybudowanie przedmiotowego statku w kwocie 54.000 euro, jak również dalsze kwoty z tytułu innych płatności związanych z wybudowaniem kutra. B. N. bezskutecznie podejmuje, za pośrednictwem firm prawniczych, działania mające na celu wyegzekwowanie tych kwot.

Z powyższych względów firma B. N. popadła w poważne problemy finansowe, miała zaległości wobec ZUS, pracowników, swoich kontrahentów i B. N. zaczął się zwracać o pomoc do swojej żony. A. N. (2) w konsekwencji zaczęła pomagać swojemu mężowi, przekazując mu swoje pieniądze, ponadto zaczął on sam wypłacać środki z jej konta, były one zwracane stopniowo w przypadku otrzymania kolejnych części należności od wskazanej wyżej firmy norweskiej. Ponadto A. N. (2) zaciągnęła kredyt w łącznej wysokości 200.000 zł, zaś środki z niego również zostały spożytkowane przede wszystkim na wskazane wyżej cele. Okoliczności te spowodowały natomiast zachwianie płynności finansowej firmy prowadzonej przez A. N. (2), która wprawdzie regularnie płaciła zatrudnionym pracownikom i należności na rzecz ZUS, jednak już w 2014 r. zaczęła mieć pierwsze opóźnienia w płatności zobowiązań podatkowych, a także zaległości w płatnościach należności na rzecz swoich kontrahentów.

W wyniku wskazanych wyżej problemów finansowych, wynikających początkowo z braku płatności ze strony kontrahenta firmy męża A. N. (2), a następnie, na skutek pomocy udzielonej przez nią mężowi, z zachwiania płynności finansowej firmy (...), ta ostatnia, jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, w okresie od 21 lutego 2015 r. do 02 maja 2016 r. nie wpłacała na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od stycznia do maja oraz od października do grudnia 2015 r. w łącznej kwocie 60.901,00 zł, a następnie także podatku wynikającego z zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. w kwocie 41.989,00 zł. Wskazane wyżej zaliczki wynosiły odpowiednio 5.302,00 zł za styczeń 2015 r., 9.650,00 zł za luty 2015 r., 8.863,00 zł za marzec 2015 r. (przy czym część zaliczki w kwocie 3.000 zł została wpłacona w terminie), 13.167,00 zł za kwiecień 2015 r. (przy czym część zaliczki w kwocie 2.500 zł została wpłacona w terminie), 8.229,00 zł za maj 2015 r., 10.610,00 zł za październik 2015 r., 4.632,00 zł za listopad 2015 r. i 5.948,00 zł za grudzień 2015 r. W przypadku niektórych zaliczek opóźnienia w ich wpłaceniu były minimalne (zaliczka za styczeń 2015 r. została wpłacona w dniu 22 lutego 2015 r., zaliczka za luty 2015 r. została wpłacona w dniu 22 marca 2015 r., zaliczka za październik 2015 r. została wpłacona w dniu 23 listopada 2015 r.), w przypadku pozostałych miesięcy opóźnienia w płatnościach zaliczek były dłuższe i ostatecznie podatek dochodowy za 2015 r. w pozostałym zakresie został wpłacony przez A. N. (2) z opóźnieniem w całości w dniu 10 maja 2016 r.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. N. (2) k. 27, 65-67; zeznania świadka B. N. k. 70-71; kopie dokumentów przedłożonych przez oskarżoną k. 7-12, 48-64; kserokopia pisemnego wniosku o ukaranie za 2014 r. wraz z kartą weryfikacji zeznania rocznego PIT-36L za 2014 r. k. 14-15; pisemny wniosek o ukaranie k. 1; karta weryfikacji zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. k. 2; wydruk zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. k. 20; informacja o stanie zaległości podatkowych k. 39/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył A. N. (2) o to, że w okresie od 21.02.2015 r. do 02.05.2016 r. w G. uporczywie nie wpłacała na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G., wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) w terminach ustawowych, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od stycznia do maja oraz od października do grudnia 2015 r. w łącznej kwocie 60.901,00 zł, a następnie w terminie do 02.05.2016 r. podatku wynikającego z zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. w kwocie 41.989,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 41/

Oskarżona A. N. (2) jest mężatką, ma troje dorosłych dzieci, na jej utrzymaniu pozostaje mąż, który aktualnie nie ma dochodów. Jej zawód wyuczony to lekarz stomatolog, prowadzi własną działalność gospodarczą w swoim zawodzie z dochodem około 10.000-15.000 zł miesięcznie, nie osiąga innych stałych dochodów. Posiada majątek w postaci domu i samochodu marki B.. W kwestii stanu zdrowia oskarżona ma problemy z tarczycą i nerkami, nie leczyła się psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień. A. N. (2) nie była uprzednio karana.

/Dowód: dane o oskarżonej k. 65; dane o karalności k. 32/

Oskarżona A. N. (2) przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Podała, iż przedsiębiorstwo jej męża wpadło w tarapaty, gdyż nie zapłacił mu klient, i to skutkowało tym, że nie była w stanie regulować należności podatkowych w terminie, zaś te problemy zaczęły się na przełomie 2013/2014 r., kwota niezapłacona mężowi to ponad 300.000 zł, mąż wybudował kuter rybacki i za to nie otrzymał zapłaty, wynajęli prawnika, muszą wystąpić na drogę sądową, ale nie mają kwoty, którą muszą najpierw wpłacić w sądzie. Dodała, że ma działalność od 1993 r. i przed wystąpieniem problemów w działalności męża nigdy wcześniej nie zdarzały się jej opóźnienia w płatnościach zobowiązań podatkowych.

Przesłuchana na rozprawie oskarżona A. N. (2) stwierdziła, że przyznaje się do zarzucanego jej czynu, iż nie płaciła tych podatków, ale nie przyznaje się do ich uporczywego niezapłacenia. Złożyła obszernie wyjaśnienia, podkreślając, że od początku prowadzenia firmy w 1993 r. terminowo płaciła podatki i jedynie w latach 2015 i 2016 opóźniała się i nie płaciła podatków, gdyż wpadła w kłopoty finansowe przez jej męża, który też wpadł w takie kłopoty. Szczegółowo opisała problemy powstałe w ramach działalności gospodarczej jej męża. W tym zakresie wskazała, że jej mąż w 2013 r. podpisał umowę z Norwegami na budowę kutra rybackiego i formy do budowy seryjnej takich kutrów, w 2014 r. ten pierwszy kuter został rozliczony i mąż podpisał umowę na budowę następnego kutra, pieniądze na jego budowę miał otrzymywać transzami, jednak norweski kontrahent zaczął nie płacić w terminie. Podkreśliła, że wówczas jej mąż popadł w depresję, nie wiedział, co robić, zaczął ją terroryzować, że potrzebuje pieniędzy na ZUS w jego firmie, na opłatę hali, na pracowników, na opłacenie faktury, czasami zabierał jej w tym celu pieniądze z konta na długi w jego firmie. Stwierdziła, że mąż oddawał te pieniądze jak Norwegowie częściowo zapłacili, ale popadli w takie błędne koło. Dodała, że jej firma też miała duże wydatki z uwagi na duży czynsz w kwocie około 23.000 zł, zatrudnianie ludzi, ZUS, zaś pracownicy męża i komornicy zaczęli przychodzić i musiała mu pomagać, a następnie miała problem, żeby wyjść ze swoją firmą na prostą. Wyjaśniła ponadto, że z uwagi na opóźnienia w płatnościach drugi kuter został zbudowany z opóźnieniem, w marcu 2016 r. zamiast w grudniu 2015 r., wówczas w tym okresie Norwegowie już zupełnie przestali płacić, zaś ona w tym czasie musiała mężowi opłacać halę w kwocie 5.300 zł miesięcznie, ZUS pracowników i inne wierzytelności, opisała podjęte również następnie, bezskuteczne czynności mające na celu wyegzekwowanie pozostałych należności za kuter. Oskarżona podała również, że dlatego nie mogła zapłacić tego podatku, bo dopiero zaczęła zbierać na niego pieniądze i opłaciła go z należnymi odsetkami dopiero w kwietniu albo maju 2016 r., przez ten czas nie płaciła również podatku za 2016 r., albowiem zbierała najpierw pieniądze na zaległy podatek z 2015 r. Dodała, że nie pamięta, czy miała jakieś zaległości podatkowe już w 2014 r., nie miała zaległości wobec pracowników i ZUS, natomiast miała zaległości wobec firm, od których kupowała, sukcesywnie spłacała jednak należności wobec kontrahentów i teraz jest winna tylko za ostatnie faktury, opóźnienia były w granicach 2-3 miesięcy, starała się płacić na bieżąco. Wskazała ponadto, że w pracy na początku 2016 r. zepsuł się jej rentgen, który kupiła dopiero w grudniu 2016 r., ponadto chyba w 2015 r. zaciągnęła kredyt w banku i środki z niego poszły na to wszystko, co opisała. Stwierdziła, że nie występowała o rozłożenie płatności podatków na raty czy ich odroczenie. Podtrzymała poprzednie wyjaśnienia.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. N. (2) k. 27, 65-67/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż nie sposób dopatrzeć się wystarczających podstaw do przypisania oskarżonej popełnienia

czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, albowiem oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła wszystkich znamion zarzucanego jej wykroczenia skarbowego.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dowody te pozwoliły zdaniem Sądu na poczynienie jednoznacznych i nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych, albowiem korespondują ze sobą i razem tworzą logiczną całość.

Przy ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd opierał się na przytoczonych wyżej wyjaśnieniach oskarżonej A. N. (2), albowiem w ocenie Sądu są one poza drobnymi szczegółami, nie mającymi jednak istotnego znaczenia dla oceny całokształtu ich wiarygodności i dla rozstrzygnięcia sprawy (np. w kwestii braku zaległości w płaceniu należności podatkowych za 2014 r.), jasne, logiczne, konsekwentne, a ponadto korespondują z innymi dowodami w postaci dokumentów i zeznań świadka B. N., a przez to należało je uznać za wiarygodne. Oskarżona nie kwestionowała niezapłacenia w terminie podatku wskazanego w zarzucie, w tym zaliczek na ten podatek, podała natomiast szereg okoliczności, które doprowadziły do pogorszenia się jej sytuacji finansowej i w konsekwencji do niemożności terminowego zapłacenia przedmiotowego podatku, co jej zdaniem wskazuje, iż opóźnienia w płatności zobowiązań podatkowych nie miały charakteru uporczywego z jej strony. Twierdzenia oskarżonej w tych kwestiach korespondują z pozostałymi dowodami.

Podobnie za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka B. N., męża oskarżonej. Z uwagi na relację świadka i oskarżonej zeznania tego pierwszego należało oceniać ostrożnie, albowiem miał on interes w podawaniu okoliczności korzystnych dla A. N. (2), jednakże zdaniem Sądu brak podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań omawianego świadka. Zeznania te korespondują bowiem z innymi dowodami, nie tylko wyjaśnieniami oskarżonej, ale i dokumentami, są jasne i logiczne.

Sąd swoje ustalenia opierał również na wspomnianych dowodach w postaci dokumentów. Należy wskazać, iż przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, i w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Dokumenty w postaci pisemnego wniosku o ukaranie (k. 1), karty weryfikacji zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. (k. 2), wydruku zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. (k. 20) i informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 39) wskazują na wysokość należności podatkowych A. N. (2) w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych za okresy wskazane w postawionym jej zarzucie oraz wynika z nich, że oskarżona nie uregulowała w terminach ustawowych należności podatkowych za te okresy, zarówno w zakresie zaliczek za osiem miesięcy, jak i podatku rocznego. Z ostatniego z tych dokumentów wynika również, że wszystkie objęte zarzutem zobowiązania podatkowe zostały ostatecznie uregulowane przez oskarżoną do dnia 10 maja 2016 r.

Drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał dokument w postaci kserokopii pisemnego wniosku o ukaranie za 2014 r. wraz z kartą weryfikacji zeznania rocznego PIT-36L za 2014 r. (k. 14-15), albowiem pozostaje on bez bezpośredniego związku z treścią zarzutu postawionego oskarżonej w niniejszej sprawie i wskazuje jedynie, że oskarżona pierwsze opóźnienia w płatności zobowiązań podatkowych miała już w 2014 r.

Z kolei kopie dokumentów przedłożonych przez oskarżoną (k. 7-12, 48-64) w postaci w szczególności historii z rachunku bankowego, faktury VAT, dokumentów związanych z postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przeciwko firmie B. N. czy też wezwań do zapłaty i innych dokumentów dotyczących kwestii próby wyegzekwowania przez firmę B. N. należności od norweskiego kontrahenta, korespondują z wyjaśnieniami oskarżonej A. N. (2) i zeznaniami świadka B. N. dotyczącymi wskazanych przyczyn nieuregulowania przez tą pierwszą należności podatkowych w terminie, potwierdzając, iż wobec braku uzyskania płatności od kontrahenta za budowę kutra rybackiego firma męża oskarżonej popadła w poważne problemy finansowe, zaś oskarżona podjęła działania mające na celu wspomoczenie męża, co z kolei zachwiało płynnością finansową jej firmy.

W ocenie Sądu wszystkie wskazane wyżej dowody pozwoliły na ustalenie jednoznacznego, nie budzącego wątpliwości stanu faktycznego, z którego wynika z jednej strony to, iż oskarżona nie uregulowała w ustawowych terminach należności podatkowych określonych w postawionym jej zarzucie, z drugiej jednak również to, iż w ocenie Sądu wynikało to z przyczyn związanych ze znaczącym pogorszeniem się sytuacji finansowej najpierw męża oskarżonej, a następnie jej samej, co usprawiedliwiało takie jej zachowanie.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i przechodząc do rozważań natury prawnej, przede wszystkim wskazać należy, iż zarzucane oskarżonej w akcie oskarżenia wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 kks popełnia podatnik, który upoczywie nie wpłaca w terminie podatku.

Podstawowym znamieniem przedmiotowego wykroczenia jest więc niewpłacenie w terminie podatku. W przypadku rozpatrywanego zarzutu był to podatek dochodowy od osób fizycznych w postaci zaliczek za miesiące od stycznia do maja oraz od października do grudnia 2015 r. a następnie podatek wynikający z zeznania rocznego PIT-36L za 2015 r. W ocenie Sądu w świetle zgromadzonych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonej, która nie kwestionowała tej okoliczności, sam fakt niewpłacenia w terminie podatku dochodowego od osób fizycznych za wskazane wyżej okresy przez A. N. (2) nie budzi najmniejszych wątpliwości. Stosownie do treści art. 44 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych zaliczki miesięczne na podatek dochodowy od dochodów osiągniętych z działalności gospodarczej podatnicy są obowiązani bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który wpłacana jest zaliczka, zaś oskarżona w zakresie zaliczek za wymienione wyżej miesiące obowiązku tego nie dochowała. Następnie oskarżona nie wpłaciła w terminie ustawowym – stosownie do treści art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych podatnik w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym jest obowiązany wpłacić należny podatek dochodowy wynikający z zeznania albo różnicę pomiędzy podatkiem należnym wynikającym z zeznania a sumą należnych za dany rok zaliczek – należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2015 r., natomiast wpłaty przedmiotowego podatku dokonała z opóźnieniem w dniu 10 maja 2016 r.

Aby jednak zachowanie takie wypełniało znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks, konieczne jest również ustalenie, iż niewpłacenie podatku miało charakter upoczywy. O upoczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo, trwały (takie znaczenie słowa „upoczywy” wynika ze Słownika języka polskiego, por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03 października 2008 r., sygn. akt III KK 176/08, Biul. PK 2009/3/60), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek pomimo tego, że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Należy uznać, że ten pierwszy warunek został w niniejszej sprawie spełniony, skoro oskarżona nie wpłaciła w terminie podatku dochodowego od osób fizycznych w formie zaliczek aż za osiem różnych miesięcy, a następnie nie wpłaciła w terminie samego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2015 r. (aczkolwiek już w tym miejscu warto zauważyć, że opóźnienia w płatnościach zaliczek za trzy miesiące były minimalne, natomiast w przypadku dwóch innych miesięcy zaliczki zostały częściowo uregulowane w terminie).

W ocenie Sądu brak jednak wystarczających podstaw do przyjęcia, aby spełniony został po stronie oskarżonej A. N. (2) również element subiektywny upoczywości, polegający na negatywnym stosunku sprawcy do realizacji obowiązku zapłaty podatku w terminie. Wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 kks może być bowiem popełnione jedynie umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, zabarwionego negatywnym stosunkiem sprawcy do obowiązku wykonania zapłaty podatku.

Oskarżona A. N. (2) niewywiązanie się z przedmiotowego obowiązku w terminie tłumaczyła zachwianiem płynności finansowej jej firmy wynikającym z uprzednich poważnych problemów finansowych firmy jej męża (niezawinionych przez tego ostatniego i wynikających z braku płatności ze strony jego kontrahenta) i udzieleniem mu w związku z tym pomocy. Okoliczności te znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Zauważyć przy tym należy, że wynikające z materiału dowodowego okoliczności dotyczące skali zaległości norweskiego kontrahenta względem firmy B. N. musiały znacząco rzutować na sytuację finansową tej ostatniej, także ze względu na dalsze okoliczności, takie jak problemy z wyegzekwowaniem należności z uwagi na siedzibę kontrahenta poza Unią Europejską czy

zablokowanie przez budowany kuter hali produkcyjnej i związaną z tym niemożności podjęcia innej produkcji (przy czym budowa przedłużała się właśnie z uwagi na brak płatności ze strony kontrahenta). Wskazuje to, że znaczące pogorszenie się sytuacji finansowej firmy B. N. miało charakter nagły i niezawiniony przez niego. W ocenie Sądu jest natomiast rzeczą naturalną, że w takiej sytuacji A. N. (2) podjęła próby udzielenia pomocy, także finansowej, swojemu mężowi jako osobie najbliższej, co z kolei doprowadziło do zachwiania płynności finansowej jej firmy, także mającego charakter niezawiniony.

Powyższe ustalenia nie mogą pozostawać bez wpływu na ocenę zasadności rozpatrywanego zarzutu. Wskazać należy bowiem, iż do realizacji ustawowych znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks konieczne jest, aby sprawca posiadał możliwość zachowania się zgodnie z normą nakazującą mu wykonanie obowiązku, tylko wówczas bowiem niewykonanie tego obowiązku może zawierać w sobie wskazany wyżej element subiektywny, polegający na negatywnym stosunku sprawcy do realizacji obowiązku zapłaty podatku w terminie. W konsekwencji nie można mówić o realizacji znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks, jeżeli brak zapłaty podatku w terminie wynika z niezawinionego braku środków pieniężnych z jednoczesnym brakiem możliwości ich uzyskania na terminową zapłatę podatku lub też z jednoczesną możliwością ich uzyskania, jednak kosztem zachowania niezgodnego z regulami racjonalnego postępowania w działalności gospodarczej, nie spełniającego modelu racjonalnie postępującego przedsiębiorcy. W takich sytuacjach bowiem nie dochodzi do realizacji wszystkich znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks po pierwsze z uwagi na brak zawinienia, po drugie dlatego, że takie zaniechanie zapłaty podatku w terminie nie jest zachowaniem uporczywym z uwagi na brak negatywnego nastawienia psychicznego sprawcy do realizacji obowiązku podatkowego.

W ocenie Sądu taka właśnie sytuacja zaistniała w rozpatrywanym przypadku. Należy bowiem uznać, iż niepłacenie w terminie podatku dochodowego od osób fizycznych przez A. N. (2) przypadło w okresie szczególnie ciężkim dla niej pod względem finansowym, kiedy nawarstwiły się skutki nieuregulowania należności ze strony opisanego wyżej, norweskiego kontrahenta wobec firmy męża oskarżonej, co pośrednio rzutowało na sytuację finansową samej oskarżonej. W konsekwencji spowodowany tymi okolicznościami brak środków finansowych po stronie oskarżonej na terminowe regulowanie podatku trudno uznać za zawiniony. Tym samym zaniechanie terminowego wpłacenia podatku kosztem utrzymania siebie i męża oraz podjęcia działań mających na celu ratowanie działalności gospodarczej tego drugiego, należy uznać za działanie racjonalne i usprawiedliwione, zaś w konsekwencji niewpłacenie przez oskarżoną podatku w terminie nie może być uznane za uporczywe pod względem subiektywnym. Należy przy tym zauważyć, że oskarżona za część miesiący 2015 r. nie miała zaległości w zakresie wpłaty zaliczek, zaś nawet w przypadku miesięcy wymienionych w zarzucie w dwóch wypadkach zaliczki zostały częściowo wpłacone w terminie, zaś w trzech wypadkach opóźnienia we wpłacie zaliczek były minimalne, kilkudniowe. Również uregulowanie podatku za 2015 r. wynikającego z zeznania rocznego nastąpiło ostatecznie z niewielkim opóźnieniem. Okoliczności te wskazują, że oskarżona A. N. (2) nie uchylała się zupełnie od obowiązku podatkowego, lecz w miarę możliwości i posiadanych środków obowiązek ten przynajmniej w części regulowała, co także przemawia przeciwko uznaniu, że jej objęte zarzutem zachowanie było uporczywe we wskazanym wyżej rozumieniu.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że rozpatrywane zachowanie oskarżonej A. N. (2) nie wypełniło znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, a jednocześnie nie było zachowaniem zawinionym we wskazanym wyżej rozumieniu. W tej sytuacji, skoro wszystkie znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej omawianego wykroczenia skarbowego nie zostały przez oskarżoną wypełnione, oskarżoną należało uniewinnić od popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 632 pkt 2 kpk, wobec wydania wyroku uniewinniającego, w punkcie II wyroku kosztami procesu Sąd obciążył Skarb Państwa.